

A mogyorós pele elmaradt álma

Misó, a mogyorós pele torkig volt, egyszerűen torkig a nyaggatással. Minden évben, mikor a varázserdőben kopogtatott a tél, és már hideg szél fűtyült a hegytetei tisztáson, bevette magát a nagy tölgyfa odvába, gondosan magára zárta az ágacskákból összetákolt ajtót, hogy aztán ki se dugja az orrát tavaszig. És a beköltözés előtt minden egyes évben végig kellett hallgatnia a kint maradó állatok kötekedését. Ilyentájt már igencsak fázott, maga köré kanyarította hát vastag, prémes farkát, amögül pislogott ki nagy gombszemével, úgy hallgatta, amint rázendített a kórus. Ki szemrehányóan, ki gúnyosan, ki aggódva szólt.

- Ugyan minek vonulsz el egész télre? Hát nem szeretsz minket? Nem hiányzunk neked? - kérték számon a mókusok.

- Gyáva jószág vagy! Megijedsz egy kis hótól, pár csípősebb hajnaltól? - undokoskodott a vadmacska.

- Nem fogsz unatkozni abban a nagy egyedüllétben? Ki segít rajtad, ha megbetegszel? És ha elfogy az eleséged? - kérdezgette a szomszédban lakó egércsalád.

Misó sok éven át dacolt az ostrommal. Próbálta nem szívére venni, amit az állatok összehordtak. Egy ideig egész jól ment, aztán már nem, de csak fortyogott magában, végül azonban a közelgő tél küszöbén egy napon eldöntötte: elég volt.

- Tudjátok mit? Legyen. Itt maradok kint, veletek, egész télen - sóhajtotta.

A többiek először hitetlenkedve összenéztek,

aztán ujjongásban törtek ki. De hazudnék, ha azt mondanám, hogy a lelkesedésük sokáig kitartott. Misó, akit egyébként mindannyian szerettek, télen nem bizonyult valami jó társaságnak. Folyton savanyú képet vágott. Ügyetlen volt a hóemberépítésben, a szánkóról mindig leesett, a mókusok karácsonyi vacsoráján pedig az ünnepi asztalnál ülve elaludt, és az orra pont belenyomódott a diós bejglibe.

Mindenki megkönnyebbült, amikor a naptár azt mutatta, eljött végre a tavasz. Csakhogy valami nem stimmelt ezzel a tavasszal. A napsugaraknak már volt ereje, esőből is esett elég, mégsem bukkant fel egy szál virág sem a varázserdőben. Sehol egy hóvirág, sehol egy ibolya, gólyahír vagy nárcisz. Az állatok döbbenetben álltak a virágtalan, szomorú táj előtt, csak Misón látszott, hogy nincs meglepve. Az egércsalád legkisebb tagja, a kotnyeles Eperke kerek perccel a mogyorós pelének szegezte a kérdést: ő tudja tán a hiányzó virágok rejtélyének nyitját?

Misó nem szeretett nagy feneket keríteni a dolgoknak:

- Persze, hogy tudom, miért nincsenek virágok idén. Én álmodom őket életre telente a vackomon. Már amikor hagynak téli álmot aludni.

Attól kezdve soha senki nem nyaggatta Misót. Előzékenyen utat nyitottak neki, amikor a hűvös idő beköszöntével a nagy tölgy felé vette az irányt.

JANECSKÓ KATA